

[Ragnild Andersen.]

de gamle indtryk af, at vi har løsningen på hele gåden, når blot denne kommission kan komme til vejs ende. Det er ikke løsningen på gåden. Vi betaler direkte skatter efter en progressiv skala her til lands, og lige såvel som vi betaler mange andre udgifter med disse skatter, er det ret og rimeligt, at vi af disse midler først og fremmest sørger for en ordentlig forsørgelse af vore gamle, de svageste medborgere her i samfundet. Det er langt mere vigtigt end, som man gør i dag, at øse ud af statens millioner til rustninger og meget mere. Jeg tror nok, at de gamle, der sidder rundt omkring og med interesse afventer, hvad rigsdagen nu vil gøre for at mildne deres kår, i forbindelse med 6,85 mill. kr., der her i forslaget er tiltænkt dem, også sender visse tanker til den delegation, der nu har været i USA med forsvarsministeren i spidsen og vender hjem efter at have bestilt for 1800 mill. kr. militærmateriel. Jeg tror, man skal tænke på at gennemføre love, der virkelig hjælper de gamle, sådan som jeg var inde på det, da jeg talte om, hvorledes mit parti tænker sig dette lovforslag udvidet og forbedret, og at man ikke skal glemme, at de gamle også meget vel lægger mærke til, hvilke andre bevillinger der gives her på rigsdagen, også de store militærbevillinger. De har været gennem to krige. De fleste håber vist på, ikke blot at de skal blive fri for den tredje, men også på at blive fri for at skulle være med til at lægge ryg til forberedelserne til den gennem vanskelige økonomiske vilkår.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til en gennemførelse og forbedring af det af den højtærede socialminister fremsatte lovforslag.

Evald Christensen: Det er jo efter forholdsvist den samme skala, der gives een gangstillæg til alders- og invaliderentemodtagere og løntillæg til tjenestemænd og pensionister, og det er fuldstændig i sin orden. Jeg synes slet ikke, der er grund til at tale om, at der skulle være nogen særlig politisk tanke bagved det. Det er jo simpelthen en retfærdig ordning, som jeg synes der er grund til også at sige den højtærede socialminister tak for. Vi kan jo tage op til drøftelse, om det kan blive bedre, end det er. Så er det jo godt. Det er muligt, at der i udvalget kan ske ændringer, men i alle tilfælde, det, der kan tilkomme de gamle og invaliderne efter pristalsreguleringen, det skal de da have. Som vi indenfor min gruppe stadig er gået med til forhøjelse af alders- og

invaliderenten, vil vi også gå med denne gang.

Det brænder imidlertid stærkt på med at få en anden ordning, hvorefter man kan hjælpe dem, der trænger. Jeg har lidt ondt ved at få det sagt på den måde, for de skulle ikke trænge. De mennesker, der her er tale om, er næsten alle mennesker, som har slidt og arbejdet af alle kræfter hele deres liv, i den tid, de har kunnet arbejde, og de skulle ikke trænge, når de bliver 60 og 65 år gamle. Her tror jeg nok vi må have en tilbunds-gående ændring for at få rettet dette, at vi giver et tillæg engang imellem og forhøjer alders- og invaliderenten ved lejlighed. Jeg tror, det må dreje sig om en ændring af samfundsforholdene i retning af, at de unge, der nu vokser op, bydes sådanne kår retligt og arbejdsmæssigt, at de kan spare op til at klare sig selv på deres gamle dage. Det er et økonomisk og socialt forhold, som jeg synes vi må se at få i orden, så hurtigt som vi kan, for vi kan vist se allesammen, at vi ikke kan blive ved at klare det tilfredsstillende på den nuværende måde.

Kunne vi indrette vort samfund således, at arbejdende mennesker, lige meget for den sags skyld hvor deres arbejde er, om de arbejder med spade eller plov, eller de sidder i en læge-, præste- eller sagførervirksomhed, kan klare sig selv, så længe de lever, og ikke, når de når en vis alder, skal være bange for, at de ikke kan få det, de kan spise, så skaber det en helt anden karakter, helt anderledes ranke mennesker, helt anderledes stærke samfundsborgere. Vi må se, om vi kan finde ind til en form for ordningen af vort samfund, så alle arbejdende mennesker også kan klare sig livet ud. Indtil dette nås på den måde, jeg tænker mig det kan nås på, ved at retsstaten bliver virkelighed iblandt os, må vi ved en eller anden form for folkeforsikring finde frem til en måde, hvorpå det i hvert tilfælde kan ordnes bedre end nu, en ordning, hvortil vi alle må bidrage, og hvorefter vi så kan få midler at leve for, når vi bliver gamle. Alle må bidrage til det, og alle skal have det efter visse nærmere fastsatte regler. Så kunne vi også få slettet visse ord i vort sprog, som ikke pryder det. I gamle dage kaldte vi det fattigforsørgelse. Det var et ord, som har pint mange arbejdende mennesker i vort land. Jeg har kendt noget til, hvad det vil sige for mennesker, der gerne vil klare sig selv, men ikke kan, at skulle ind under fattigforsørgelse. Nu hedder det alderdomsforsørgelse, og det er godt, at ordet er blevet ændret fra fattigforsørgelse til alderdomsforsørgelse, til alders- og invaliderente.